

A HONVÉD, KÉSŐBBI NEVÉN A 2. ÖNÁLLÓ AKNAKUTATÓ ZASZLÓALJ
ROVID TÖRTÉNETE, 1954-1957-IG III.

Halassy Géza nyugállományú ezredes

A 2. ÖNÁLLÓ AKNAKUTATÓ ZASZLÓALJ TÖRTÉNETE

1954. novemberében megszűnt a Honvéd Aknakutató zászlóalj. A vezényelt állomány egy részét vissza indítottuk alakulatához, a többségből megalakult a 2. Önálló Aknakutató zászlóalj.

Természetesen előtte mindenkivel elbeszélgettünk akare maradni, vagy visszakiváncozik vezénylő alakulatához és csak így lett véglegesítve az új beosztásba helyezés.

A 2. Önálló Aknakutató zászlóalj felépítése
1954.12.01.-től:

- zászlóalj parancsnokság és törzs,
- 1-3 azonos szervezésű aknakutató század,
- századonként 1-4 aknakutató szakasz 3-3 rajjal,
- 1 híradó szakasz,
- ellátó és kiszolgáló alegységek.

Összlétszám: 38 tiszt, 59 tiszthelyettes, 357 honvéd.
Összesen: 456 fő.

Az alakulat az aknamentesítési főfeladata meghagyása mellett rendeltetésében is változik: hadrendi alakulat lesz és a Pf. 2244 nyílt számot kapja.

A mozgósítás és háborús körülmények közötti alkalmazása során fel kell készülnie műtárgy robbantási, műszaki zárásai, átjárónyitási feladatokra is, így az éves kiképzésbe e feladatok gyakorlását, elsajátítását is be kell illeszteni.

Az alakulat állandó helyőrségéül Marcalit jelölték ki, ahol a tüzérezreddel, a légvédelmi tüzérosztállal és a harcokocsizászlóaljjal közösen az ún. külső laktanyában került

Az előző évi munkák tapasztalatai megerősítették, hogy az elhagyott harcmezőn akkor sem szabad csak rendszerkutatást végrehajtani, ha az aknamező határvonalai jól felismerhetőek.

A harcoló felek egyes katonáinak és kisalegységeinek természetes félelme és biztonságra való törekvése miatt, aknákat telepítettek mindenhova, ahol ezáltal növelni tudták állásaik védőképességét. Ezek a szórvány aknatelepítések semmilyen rendszerhez nem illeszkedtek.

A századparancsnoki fedezékhez vezető utat ugyanúgy aknásiították, mint a harcbiztosítók és a figyelő-őrsök előterét, vagy mellvédjét. A harckocsiaknak felszedésének megakadályozására az ellenség felőli oldalon 2-2 db kisméretű gyalogság elleni taposó repeszaknát helyeztek el, csakúgy mint az egyes irányok lezárására telepített néhány ugróakna elé.

Német vegyes aknamezőt találtunk olyan nyiladék teljes lezárására telepítve, ahol már néhány éve az erdészet hintaja száguldott rendszeresen. E nyiladékban 32 db harckocsiakna lapult a föld alatt, 64 db gyalogság elleni aknával biztosítva felszedés ellen, s mindkét típus működőképes volt.

Egy harckocsiakna a vizes horhoson építendő gyalogosvénny készítésekor került véletlenül a szemünk elé, s a többit csak két nappal később, az eredménytelen kétszeri kötelékutatás után, rendszer kereséssel találtuk meg. Hogy nem történt baleset a hintós közlekedések során az annak volt köszönhető, hogy a forgalom kezdetéig több mint fél méteres futóhomokot hordott a szél, és a csapadék az aknák fölé. Épp az aknák kiemelése folyt amikor az erdészet bricskája a hely irányába ügetett, s mikor feltartóztattuk őket a szemünkbe nevettek: hogy itt aztán semmi veszély nem lehet, hiszen mindig erre jártak. Mikor aztán megmutattuk nekik a már felszedett eszközöket, kiszaladt az arcukból a vér...!

Megtaláltuk a Molnos Gyula alhadnagy életét kioltó robbanás okának magyarázatát is, a robbanás helyéhez csatlakozó 15-ös szükség-aknamezőben. Itt az aknák egy része ugyanis úgy volt telepítve, hogy a botlódróttal szerelt gránát alatt, ládástól még egy gránát volt. Azt telepítéskor szintén

gyalogosági aknagyújtó készülékkel szerelték és dróttal rögzítették elsütőszegét a fölötte lévő szükségaknához. így annak gyújtóját hiába távolították el, e gránát ládájának mozdítására mindkét akna robbant.

A zászlóalj aknakutató katonái s tüzszerészei azonban éves feladataikat a nem kis veszélyt rejtő meglepetések ellenére minden baleset nélkül, szakszerűen teljesítették.

A Mésztegyő-1 akna és lőszermentesítést a zászlóalj 1955. októberében befejezte. Ezidő alatt újabb 460,73 kh területet tisztított meg a különböző robbanóeszközöktől.

E munkán túl alegységünk a szórvány aknák felkutatását és megsemmisítését is elvégezte Balatonkeresztúr és Villány körzetében, és felszámolta a Tódebrő, másképp Feldebrő-i lőszertermetőt. Ez - mint az év legnagyobb volumenű tüzszerész feladata - külön részletesebb ismertetést igényel.

A Tódebrői lőszertermető felszámolása

Lőszertermetőnk helye a Káli-völgy volt. A mentesített terület a mellette lévő Feldebrő vagy Tódebrő helységekről vegyes megnevezéssel szerepel a korabeli anyagokban. A vidék felett is történelmi események emlékei lebegtek. Itt a Debrő-i pincében gyilkolták meg 1044-ben Aba Sámuel királyt, s 1849. február végén e térségben zajlott a nevezetes Kápolna-i csata. A közeli Feldebrőn a légierő és a tüzérség lőszerraktára volt a háború alatt és a munkák idején is. E készleteket, valamint a háború során a Bükk és Mátra vidékén folyó harcok kilőtt és fel nem robbant gránátjait, bombáit, aknáit, lőszer lerakatait, a szovjet hatóságok a háború után a Káli-völgybe hordatták.

A helyi lakosság elmondása szerint, a környező öt község valamennyi lovaskocsija a háború után közmunkában, három hétig ezt a munkát végezte. Az arzenál sokféleségét jellemzi, hogy a völgyben az első világháború 260-280 mm-es hajóágyú lövedékeitől, a 88 mm-es, 76 mm-es, 57 mm-es repesz, romboló

és páncéltörő lövedékeken át, a 81 mm-es, 82 mm-es és 120 mm-es aknavető gránátok, német és szovjet harcokcsiaknak, páncélöklők és páncélrétek, valamint különböző kézigránátok egész skálája egyaránt megtalálható volt. Pedig a szovjetek - német hadifoglyok igénybevételével - már 1945-46-ban megpróbálták megsemmisíteni ezt a hatalmas mennyiségű harcanyagot. E célból a völgyben egymástól 15-20 m távolságra, többszáz méteres (egymással párhuzamos), 1 m mélységű árkokat készítettek, telelakatták az összehordott eszközökkel és megpróbálták nyújtott töltetekkel, egytűzben megsemmisíteni azokat.

A tökéletlen robbanásátvitel következtében, a megsemmisítendő eszközök 40-60 %-a egyenlőtlenül, többszáz méteres körzetben szétszóródott a völgy két oldalán. Mellettük mintegy 12-15 db hatalmas, 4-5 m mély robbantási kráter is tángott. A feketés-barnás színű, ragadós vályogtalajon, az árkok aljában és falában, valamint a kráterek oldalában is az egykori robbanás hatására minden irányban 1-2 m mélységig befűródtek a fel nem robbant eszközök.

E helyek úgy tele voltak velük spékelve, mint a görög-dinnye magokkal. Mire mi ennek mentesítésére eljutottunk, sok vér öntözte már ezt a völgyet. A szerveződő TSZ-ek munkaegységeinek fizetéséből nem nagyon lehetett tisztességesen megélni, ezért igen sokan kalapáccsal és hidegvágóval levésték a szanaszét heverő tűzérési gránátok réz vezetőgyűrűit, amit aztán a MÉH vállalatoknál értékesítettek.

Az eközben bekövetkezett robbanások során mintegy 30 személy vesztette életét, de ebből a vállalkozásból több ház is épült a környező falvakban, melyek egy részére még a falusiak rá is tudtak mutatni, a dombtetőről jól látható Vécsen. Ezért a veszélyforrások felszámolásán több tűzszerész is fáradozott az előző évtizedekben, közülük nem egy életét is vesztette. Ezeket a felszínen lévő eszközöket 1954-ben a Honvéd Aknavető zászlóalj egy részlegével már összerakatta, tuskésdrót kerítéssel körülkerítette és átadta a helyi tanács és a rendőrség képviselőinek. Természetesen tiltó táblát is kihelyezett.

Ezt az összerakott robbanóeszköz arzenált 1955. októberében négy hivatásos tűzszerész: Halassy Géza százados, Hegyi Ferenc főhadnagy, Darabos Gyula főhadnagy és Kiss Elek törzsrőmester egy szakasz sorállományú aknakutató katona közreműködése mellett, 10 nap alatt megsemmisítette. Összesen 20999 darab robbanótest nem jelentett többé veszélyt a lakosságra.

Csupán a tényekhez tartozik, hogy a korábban a bekerítéshez használt mintegy 700 db 2 m-es fenyőkarót a szögesdróttal együtt szőröstől-bőröstől ellopták, és friss "rézbányászat" nyomaira utaló jeleket is találtunk munkánk során. A felszínen lévő 20-22 vagonnyi robbanóeszerkezet naponta déli előtt valamint délután végrehajtott 2 x 4 robbantással semmisítettük meg ezidő alatt. Mivel annakidején az országos fegyűjtési mozgalom kötelező kvótát szabott ki a HM szervekre is, így a műszaki parancsnokság utasítására úgy kellett a robbantásokat végrehajtani, hogy minél több repesz összeszedhetően visszamaradjon és leadható legyen. Ezért a robbantásokat töretési szándékkal és nagy folytással végeztük. Ennek ellenére természetesen a robbanások a repeszek zömét szét szórták, hiszen egy-egy gödörben alkalmanként 200-300 db eszköz is volt, amely vele egyszerre mintegy 0,8-1,0 tonna robbanóanyag robbantását is jelentett gödrönként.

Egy ellenőrzése során Putnai őrnagy említette, hogy a tőlünk 40 km-re lévő Hatvan előtt is már hallotta a robbanások zaját. A robbanásokat követően a repeszeket a robbantási kráterekben összeszedtük, s a katonáink gépkocsival a táborhelyen kijelölt gyűjtőhelyre szállították. Ebéd után történt a kráterek friss anyaggal való bepakolása, és az újabb robbantás robbanózsínóros kettős gyűjtással. Az esti bevonulás előtt a széttört, gyűjtő nélküli gránátdarabokból vagy kivettük a visszamaradt trotilt, vagy meggyűjtve a kráter oldalán körberaktuk szájjal lefelé fordítva és reggelig kiegészített, ki-folyt a még benne lévő robbanóanyag.

A robbantások után visszamaradt repeszekből 22 tonnát adtunk le elismervény ellenében a verpeléti MÉH-nek. A nehéz-

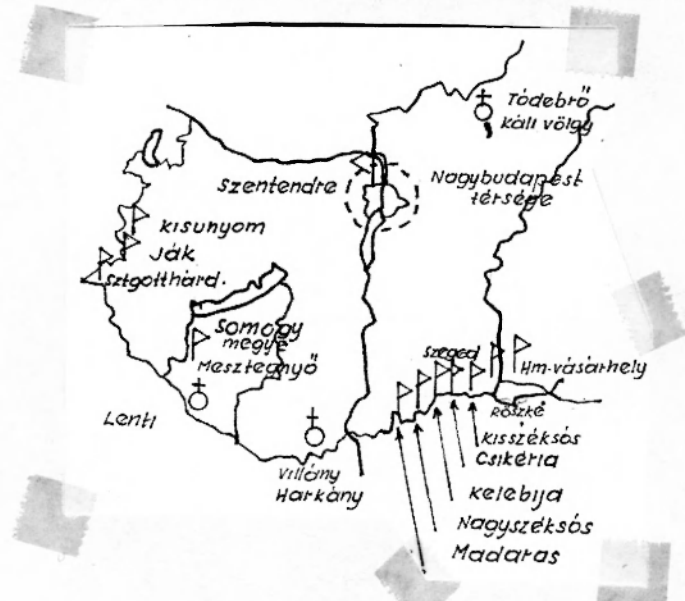
ipari miniszter mind a négy tüzszerezést jutalomtárgyakkal, és "kiváló fémgyűjtő" jelvénnel tüntette ki. A felszínről így minden robbanószerkezet eltűnt.

Arra időnk és erőnk nem volt, hogy a talajba fúródott löszerek után az egész völgytalpat 1,5-2 m mélységig átfor-gassuk, abban valószínűen ma is több gránát van. Mi ezt a töméntelen gyilkos szerkezetet is minden baleset nélkül lik-vidáltuk. Sajnos évekkel később értesültem, hogy a réz utáni bányászat ismét folytatódott, és egy tüzszerezés járőr is balesetet szenvedett az előkerült néhány tucat gránát robban-táshoz való bepakolása közben. De ez nem a mi alakulatunknál történt.

A Felbebrő-i löszertemető és
tüzszerezés áldozatai

- Fehér Antal őrmester (1945. 04.27.);
- György István honvéd (1945. 04.27.);
- Kósa István tizedes (1945. 04.27.);
- Szalay Dezső alhadnagy (1946. 07.25.).

A 2. 0. Aknakutató zászlóalj 1955-57. évi munkaterületei

Megsemmisítve: 97094 gyalogsági taposóakna
3154 botlódórótos repeszakna
108 harckocsiakna
34673 vegyes robbanóeszköz
44636 tűzérési és aknavető gránát.

Robbanásos balesetet szenvedett: 10 fő.

Az aknakutató zászlóalj Mesztegyőn

Az aknakutató zászlóalj katonái, és Mesztegyő lakosai között igen jó bensőséges emberi kapcsolatok alakultak ki. A helybéliek mindenütt nemcsak szeretettel, de hálával is fogadták katonáinkat, akik megszabadítva a vidéket gyilkos háborús hagyatékaitól, megszüntették azt a veszélyt amely már előzőleg oly sok személy életét oltotta ki. Egyidejűleg bővült az erdőgazdaságban foglalkoztatott létszám is.

Ezen kívül a kultúr- és sportrendezvények sorozata felpezsdítette a falu életét, megerősítette a barátságot, javította a fiatalok hangulatát, közérzetét. Több tisztünk, tiszthelyettesünk, katonáink - mivel éppen abban a korban volt - Mesztegyőre nősült. Aknászaink nem egyszer kimaradások alkalmával segítséget nyújtottak az építkezéseknél, s jelenlétükkel a falusi üzletek forgalma is fellendült.

1955 végétől 1956 októberéig a 2. Ö. Aknakutató zászlóalj teljes állománya - a hadsereg és a határőrség több alakulatával egyetemben - a nyugati, és a déli országhatáron korábban telepített aknazárak eltávolítását végezte. Ennek során összesen mintegy 700.000 db gyalogsági taposóaknát szedtek fel, melyből közel 120.000 darabot a 2. Ö. Aknakutató zászlóalj hatástalanított. Ez, az egész aknamentesítés volumene, a résztvevők nagy tömege és a mentesítés módszere miatt külön történelmi feldolgozást igényel, ami már egy másik történet.

Ezért itt ezzel részletesen a zászlóalj vonatkozásában sem foglalkozom, csupán néhány dolgot említenék, amely nélkül a zászlóalj további magatartásának megértése, helyes megítélése lehetetlen lenne. E mentesítéseknél a zászlóalj is elvesztette az aknakutató állomány balesetnélküliségét, csupán már ezért is néhány gondolatot ismertetnem kell ..!

A műszaki csapatok szinte lehetetlennek tűnő feladattal kerültek szembe. Olyan aknákat kellett felszedni százezerszámra, amelyeket minden akkor érvényben lévő szabályzat, utasítás szigorúan tiltott. Ime: "Aknatelepítési és aknamentesítési eszközök" utasítás 137. pontja, valamint "Műszaki utasítás minden fegyvernem számára" 308. pontja ezt írta:

"A PMD típusú gyalogsági akna kézzel való hatástalanítása annak nagyfokú balesetveszélyessége miatt **T I L O S!**"

A tiltást erősítette, hogy felszedés ellen biztosított minden gyalogságiakna kézzel való felszedése tilos volt.

Nos a határon PMD típusú aknákat kellett felszedni, s ráadásul ezeknek átlagban 10-15 %-a felszedés ellen is biztosítva volt, de a felszedés elleni biztosítás egyes forgalmasabb helyeken elérte a 20-25 %-ot is.

A helyzet veszélyességét jól szemlélteti Gál István V A S K O R című könyvében a 69. oldalon, amelyet a Szépirodalmi kiadó 1984-ben jelentetett meg.

Írója valaha maga is határőr tiszt volt, tapasztalatait a maga életéből vette. A beszélgetés a határőrség különleges rendeltetésű aknaszedő alegységének hálókörletében zajlott le az ötvenes években: "Illés átnyúlt az ágyról, megrántotta a pokrócomat. Figyelj Magos! Ötven százalék!" Ennyi a kisebb-nagyobb robbanók aránya az ilyen egységnél. Láttam a kimutatást. Ötven! Akik itt vagyunk, azok közül minden második... Meg lehet ezt mondani nekik?"

Nos a 2. Ö. Aknakutató zászlóalj vezetése mindent megtett, hogy ezt a - kormánydöntés miatt kikerülhetetlen - feladatot a kirendelt összes alakulat a lehető legkisebb veszte-

séggel hajthassa végre.

1955-ben végrehajtott kísérleti aknamentesítés alapján kialakította mindazokat az eszközöket és módszereket, amelyre ezt követően két turnusban az összes műszaki és határőr alakulat, határra vezényelt műszaki tisztjét és tiszthelyettesét kiképezte. Saját létszámán túl, nála került kiképzésre a feladatokra bevonultatott 800 fő tartalékos tiszt, tiszthelyettes és sorállományú katona is.

E rendszabályokkal a balesetek számát az 50 %-ról 3,5 %-ra le lehetett szorítani, de kizárni már nem!

A 2. O. Aknakutató zászlóalj történetének és a magyar műszakiak aknaszedésének mindez olyannyira része, hogy erről ennyi említése nélkül tiszta lelkiismeretű tüzserész senki nem lehet.

Az esetek 10-15 %-ban az aknagyújtókat fűgyökerekkel átszőtt maroknyi sárgombóc, rákapaszkodott homokgyűrme fedte, és nem lehetett látni milyen helyzetben van az elsütőszeg az ütőszegben. A veszély csökkentésére ezért a homokballasztal együtt kellett az aknagyújtót kiemelni az aknatestből, vagy némileg még az aknában megtisztítani.

Ez esetben látatlanul, mondhatni vakon kellett bizni abban, hogy a szétszerelésig nem fog az elsütőszeg kicsúszni az ütőszegből. De minden nap mielőtt a tüzserész kiment az aknamezőre benne volt a feszültség, vajon megúsom-e szerencsésen a mai napot? Nem remegett, s nem foglalkozott vele, de tudata mélyén ez is benne volt a pakliban.

Ezidőre már a - nagytömegű munka miatt - a szakaszparancsnok helyettes tisztetek is tüzserész vizsgát tettek. A tiszti veszélyességi pótlékot kapták, a tiszti étkezdében étkezhettek és maguk is részt vettek az aknák hatástalanításában.

Igy a mintegy 30 főre nőtt tüzserész állomány az év során személyenként 4000-szer hatástalanította ezeket az aknákat, amikor parolázott az életveszéllyel, s közülük közel 400-szor nézett szembe a halállal!

A 2. Ö. Aknakutató zászlóalj állománya 1956. október 24-én vonult be a déli határról a Marcali helyőrségbe. Innen 1956. december 6-va a HM Műszaki Csapatok parancsnoka, a Fegyveres Erők miniszterének utasítására az alakulatot Szentendrére rendelte, a Budapest körzetében szétszóródott robbanóeszközök összegyűjtésére és likvidálására.

Ennek kapcsán mindenképpen szólni kell azokról a pszichikai tényezőkről, melyek nélkül nem érthető meg, hogy akkor amikor az egész Néphadsereg szétbomlott, a Marcaliban velünk együtt diszlokáló 5 másik alakulat felbomlott, hogyan őrizhette meg a 2. Ö. Aknakutató zászlóalj egységét, magasfokú fegyelmét. Ebben kétségtelenül szerepet játszott a parancsnok, Putnai őrnagy személyes tekintélye is az iránta való bizalom. De még ennél is meghatározóbb volt, a többéves életveszélyes tevékenységben a parancsnoki és sorállomány egymásra utaltságának csalódás mentessége, amely biztos alap volt az állomány számára, töretlen bizalmat teremtett a katonák és parancsnokaik között.

Amikor az évek óta istenített eszmék politikusaikkal együtt egyszerre hitlenné váltak, minden összezavarodott, egyedül ez a közösség maradt csupán a biztos alap, bázis, a maga önként vállalt közérdekű hivatástudatával az azt szolgáló becsület, odaadás és igaz ügy rendíthetetlen hitével.

A 2. Ö. Aknakutató Zászlóalj volt ebben az időben az egyetlen teljes értékű műszaki alakulat a 3 műszaki dandár, 1 pontonos dandár, 4 hadtest közvetlen műszaki zászlóalj és 12 hadosztály közvetlen műszaki zászlóalj közül, a műszaki rak-tárakkal, intézetekkel nem is számolva.

Nem csoda, hogy a volt Műszaki Tiszti Iskolán lézengő néhány hallgató megrokonnyodva nézte, hogy a beérkezett aknászok még ekkor is "Vigyázz-menethen" tisztelegnek előljáróiknak, és a fegyvelemértő katonát fogdába tettük!

Ekkor is változatlan volt a reggeli zászlóalj eligazítás, és a laktanya udvarán lévő alakulótérről az alegységeket diszmenetben vezették el!

és most visszatérve a tüzszerészfeladatokra:

Az 1956-os harcok idején a légvédelmi tüzelőállásokból néhány helyen rálöttek a szovjet harckocsikra, ezért a szovjetek valamennyi Budapest körüli üteg és osztály tüzelőállást elpusztították. Az állások körüli raktárakban voltak készletezve a lőszer-javadalmazások 85 mm-es gránátjai, ezt harckocsi ágyúkkal szétlőtték illetve felrobbantották.

A lövedékek jelentős része nem semmisült meg, de a robbanás következtében 200-300 m sugarú körben szétszóródott, gyújtója, vezető gyűrűje, hüvelyei megsérültek, ezért ezeket meg kellett semmisíteni. A löszerek egy része a tárolóládákban sértetlen maradt, ezeket központi raktárakba szállítottuk.

A zászlóalj állományának 50 %-át mint másodidőszakosokat leszereltük, 150 főt pedig közel két hónap időtartamra a határőrség megerősítésére kellett vezényelni. Így az eredeti létszám - ideiglenesen - az alakulatnál közel negyedére csökkent. Így a Budapest környéki légvédelmi tüzelőállások felrobbant és szétszórt löszerektől való mentesítését, a parancsnokság és a törzs teljes személyi állományának maximális bevonásával lehetett csak kellő ütemben végezni. Ennek során 17 helyen dolgozott az alakulat, köztük a Szentendrei-szigeten Szigetmonostoron, Szentendre ÉNY Kőhegyen, Pomázon, érden, Fóton, Rákoskeresztúron, Ferihegyen, Soroksáron, Gyálon, Alsónémediben, stb.

A munkák alatt 23 400 db 85 mm-es légvédelmi gránátot semmisített meg az alakulat.

Ezidőre esik, hogy a BM LOT Tüzszerészeitől Szentendren Török százados megkereste az alakulatot Münnich Ferencnek, a Fegyveres Erők miniszterének parancsával, mely szerint a Budapest körül szétforgácsolódott tüzszerészeket az ő alárendeltségébe utalta.

Csakhogy a 2. Ö. Aknakutató Zászlóalj sem Budapest körül, sem másutt nem forgácsolósott szét, nem oszlott fel, mint egyetlen HM alárendeltségébe tartozó ütöképes szakalakulatot, épp a Fegyveres Erők miniszterének utasítására rendel-

te fel az alakulat szolgálati előjárója Budapest környékének lőszermentesítésére Marcaliból.

Mint HM közvetlen alakulatnak közvetlen és szolgálati előjárónk a Magyar Néphadsereg Műszaki parancsnokának ideiglenesen megbízott Szabó József ezredes volt, majd februártól Hersiczky Lajos ezredes. Zászlóaljunk teljes vezetői állománya - éppen az egész ország területén szükség szerint felmerülő gyors lőszermentesítés biztosítására -, éjjel-nappali mozgás engedélyezését igazoló kétnyelvű, Münnich Ferenc által aláírt okmánnyal volt ellátva. Mint ilyen HM alakulatról nemcsak tudott, de számolt is vele maga is.

A világ összes hadseregében a parancsok kiadására és annak elfogadására a szabályzatok a szolgálati utat írják elő. Az pedig, hogy konkrét feladatra kirendelt alakulat, egy más fegyveres testület képviselőjének bármiféle papír alapján is önként alárendelje magát, katonai absurdum. Természetesen, hogy abban a rendezetlen viszonyokat hordozó időszakban egy más minisztérium alá tartozó fegyveres testület főhatóságának, vagy alegység parancsnokának pozitív kezdeményezése szétszórt szakerők hatékony összefogására önmagában örvendetes dolog volt.

De e terv velünk szemben részben indokolatlan volt, másrészt alakulatunk a HM Mű.pk. egyetlen intakt alakulata volt, így ilyenféle kezdeményezés felhatalmazása nem ránk vonatkozhatott.

Ezért a zászlóaljparancsnok Török százados kezdeményezését elutasította. Az előzmények figyelembe vételével úgy tűnt, hogy egy zavaros időszak hatalomépítő akciójával kerülünk szembe, függetlenül attól, hogy eredője személyi vagy tárcaszintű indíttatású is volt.

1957. április 5-től a zászlóaljunkat - más alakulatokkal együtt - a nyugati országhatárra vezényelték, ismételt aknatelepítésre, majd a munka június 29-én való befejezése után Ercsibe diszlokált. Itt a zászlóalj szervezete századra erőre csökkent, s több mint egy évig csak önálló századként élt tovább.